

El Poema inacabat

El Poema inacabat de la vidada

Lema: Palmera

= Alba =

Comença el somriure de l'alba,
comença el refil de l'ocell...
No sé si és la llum que desperta
el càntic novell
o bé és la tonada senzilla,
frescal, perfumada,
que va netejant la conquilla
de la matinada.

128
127

S'en va la calitja nocturna,
i van apagant-se els estrells...
[I s'obren] les portes [de l'Horta] i els temples fidels.

~~de la flava~~
~~fa rúbic~~
~~les portes~~

La mar es fa blava i polida;
i el naure del cel, venadiu;
la terra pren vida
i lluen les aigües del riu.

I diu el matí que comença

la llum va creixent lentament;
 i el cos que reposa es desperta
 amb nou pensament.

Amunt, criatures, que el dia
 ens porta l'afany que no mor!
 Amunt, que el dia fa via
 i naix per la mar un sol d'or!

El sol és com ~~el~~ infant
 que naix i pren carrera;
 puja pel cel de la vida cantant
 una cançó falaguera.
 Entre floretes amigues i ales
 fa nin;
 de la materna abraçada
 sap el caliu.

I quan ja és fort i el seu pas és lleuger
 troba que al pit du un robí dins del cor
 i entra en el món amb un pla aventurer,
 ànim despert i en la boca una flor.

= Matí =

Juventut, matí del viure,
capoll de rosa en verger,
estrofa vibrant d'un càntic
que no coneix gemec.

Juventut, ven de la terra,
promesa d'un món que ve
amb ideals de llum ~~clara~~ nova
i exornat d'amors primers.

Jove: matí de la vida de l'home,
bella proucella que fa el seu camí,
alà que s'obri en l'espai i que es llança
cara al destí.

Jove: matí que se qualla en les hores
tendres del dia que puja pel cel,
ànima plena d'amor per la vida,
clam, dolç, anhel.

Si tu sàberes, Dona, la cançó
 - d'aquella amor primiera!
 És la cançó que tant cantava jo
 un blau mati d'un jorn de Primavera.

^{tu}
 I ella escoltava, munda,
 de les paraules tendres la fulgor;
 era una ven novella, inconseguida,
 que feia un cant sonor.

* El temps passà i amb ell passà la flama
 del cor jovent que fugí d'un mal presagi
 i aquella amor tan tendra ja no ama:
 l'Oblit l'ha morta en son propi naufragi.

Ai, Joventut inconscient
 que tant t'assembles al mati!
 Aferma ^{mes} ~~prova~~ ton pensament
 per no tenir capgirament
 en ton caní.

= Migdia =

Canta el sol migdial.
 la cançó de la llum
 amb la ven eternal
 que ni mor, ni es consum.

S'ompli tot de color,
 tota cosa es brillant
 i la vida, l'Amor,
 men un to exuberant.

S'acumulen les forces de la terra
 en el bri de l'herbeta i en la flor
 i tot ser des del pla al cim de la serra
 sent covar foc vital dins del ^{son} ~~seu~~ cor.

Si la fulla de l'arbre es fa més verda
 corre més per l'aiguiera el fresc ullal
 que s'amaga en la terra per l'esquerda
 ja reseca i ardent de tot bancal.

La cigala punteja embriagada
de calor i de sol ben follament
el metall del serruig, ala estovada,
amb una ànsia ciríca i creixent.

I el gerani i el pàmpol de figuera
fan més forta ventor, olor d'estiu;
dins de l'ombra d'un arbre la rabera
dorm la son. Més enllà riu la perdin.

l'aire s'envolla
I ara ~~el vent~~ s'ha adormit entre les canyes
i ara el cel pinta un blau esborradís...
Platja i mar, l'Horta verda i les muntanyes
s'han vestit de la llum l'antic encís.

^{I x}
~~Sunt~~ de la terra el baf de la solana...
Sol! Quin sol can! La llum ^{ens va} ~~ens va~~ cegant
i un raig frescal ~~per ferre~~ ^{de setja} ~~recomana~~
la boca ardent i seca de l'amant.

Hora clara del migdia,
hora tendra del dinar!

La campana de l'ermita
canta l'hora del descans.

La vella que el solc ratllava
viva el marge s'ha tombat.

~~Reparem l' Ave Maria,
Mare nostra, non san...~~

Ja han posat damunt la taula
l'escudella fumejant.

Guina olov més sanitosa
de viandagescampa el baf!

Hora clara del migdia
per les forces reparar!

Hora tendra del migdia,
lluminosa, migdial...

I l'home sent la seua fortitud
 cor la vital empenta del migdia
 dins del seu cor alessa fort i mia
 donant al cos l'exacta plenitud.

Home ja fet, quallat, no mai veuçut,
 nervi i cervell li signen justa via
 i el bo i el mal aprècia i destria
 tot superant la folla joventut.

La seua amor és fonda i consciunt
 i mentre els fills, sa carn, li van creixent
 del dur treball extrau canço serena.

I res del món no escapa al seu esment
 quan vora el pols ven naixer fils d'argent
 signe d'haver el cim, la vida plena.

1942

✓